
Van de redactie

Er was een tijd dat ik mij uitleefde in cursussen die met mijn werkterrein te maken hadden. Of het nu ging over spiritualiteit in de palliatieve zorg of oncologie voor geestelijk verzorgers of welke andere cursus dan ook: als het maar met mijn vak te maken had, dan kon je mij er vinden. Ik keek altijd vreemd op van collega's die zeiden 'dat ze alles nu wel zo'n beetje wisten' en geen behoefte meer hadden aan input op hun werkterrein. Dat vond ik maar onprofessioneel en echt niet kunnen.

Maar ik merk verandering. Of het nu de leeftijd is (ja, ook ik ben 50 geworden) of wat anders: het valt me niet meer mee een cursus te vinden waar ik nu echt voor warmloop. Wel ontdek ik bij mezelf een toenemende behoefte om op ánder terrein input te vinden voor mijn werk als geestelijk verzorger. In 2013 en 2014 heb ik me beziggehouden met bedrijfskunde. Nu, in 2015, heb ik nog weer iets anders ontdekt dat mijn hart sneller doet kloppen: transitiekunde.

Dat heeft alles te maken met de positie waarin we ons vandaag als geestelijk verzorgers bevinden. Er is al veel over geschreven in dit blad, en ook in dit nummer komt het thema terug in de columns (Plum en de Wildt, Veenstra) en de artikelen over de Wmo (Muthert) en 'Nederland verandert' (Kieneker). Maar dat is het niet alleen. Het heeft ook te maken met een filmpje dat ik tegenkwam op YouTube. Een betoog van Jan Rotmans, hoogleraar transitiekunde.

Het was een filmpje waarin hij een verhaal houdt voor medewerkers in de zorg. In dat verhaal laat hij zien hoe de zorg is veranderd in de loop van de jaren en hij vertelt hoe die veranderingen nog verder zullen gaan. Hij spreekt daar ook de woorden die mij toch wel wat de ogen hebben geopend voor de huidige situatie. Hij zegt namelijk: Wij leven niet in een tijdperk van verandering, maar in een verandering van tijdperk.

Nederland kantelt, dat is zijn verhaal (overigens ook de titel van zijn nieuwste boek). De tijd van de grote instituties in de maatschappij en de zorg is voorbij. Het gaat weer om wat plaatselijk, dichtbij de mensen in de buurt vorm krijgt. Voor wie dan meteen denkt aan eerstelijns geestelijke verzorging: hij ziet in dit tijdperk oude beroepen verdwijnen en nieuwe beroepen ontstaan.

Het is verfrissend om zijn ideeën te horen en op de praktijk van de geestelijke verzorging te laten inwerken. In transitie zijn betekent in zijn ogen dat het oude nog vaak de dienst uitmaakt, terwijl het nieuwe popelt om geboren te worden. Wat dat voor ons vak betekent, zal de tijd leren!

Voor wie zich in transitie voelt en voor wie het woord niet meer kan horen: We hopen als redactie dat dit TGV in ieder geval de nodige inspiratie biedt om gewoon maar weer aan de slag te gaan.

Namens de redactie,
Rianne Veenstra, hoofdredacteur
tgvhooftredactie@gmail.com